

op haar lippen. Ondanks haar dromerige gezicht is haar lichaam van top tot teen gespannen zodat ze zich zo snel mogelijk uit de voeten kan maken. De enige verklaring voor dit contrast is dat ze geniet van het gevoel van bevrijding dat zo'n wilde vlucht met zich meebrengt, zoals een opgejaagde vogel zich minutenlang in spanning schuil heeft gehouden opeens in volkomen gedachteloze paniek uit zijn schuilplaats wegstuift.

14

Tod had nog andere en meer succesvolle rivalen dan Homer Simpson. Een van de belangrijkste was een jongeman die Earle Shoop heette.

Earle was een cowboy uit een klein plaatsje in Arizona. Hij werkte soms mee aan een western en hing de rest van de tijd rond bij een zadelmakerij op Sunset Boulevard. In de etalage van deze zaak stond een gigantisch met zilver beslagen Mexicaans zadel en eromheen lag een uitgebreide collectie folterwerktuigen. Er waren fraai bewerkte zwepen, sporen met grote kartelwielletjes en dubbele bidden die de kaak van een paard zo te zien moeiteloos konden breken. Achter in de etalage bevond zich over de volle breedte een lage plank waarop een rij laarzen stond, sommige zwart en andere rood of lichtgeel. Alle laarzen hadden hele hoge hakken en een schacht die vanboven breed uitliep.

Earle stond altijd met zijn rug naar de etalage, zijn ogen gericht op een reclamebord op het dak van een bungalow aan de overkant. Op het bord stond de tekst 'Moutmelk Te Dik voor een Rietje'. Om de zoveel tijd, twee keer per uur, haalde hij tabak en vloeitjes uit de borstzak van zijn overhemd en rolde een sigaret. Daarna spande hij zijn broekspijp aan door zijn knie op te trekken en streek langs de zijkant van zijn dij een lucifer aan.

Hij was meer dan één meter tachtig lang. De cowboyhoed die hij droeg, maakte hem tien centimeter langer en de hakken van zijn laarzen deden daar nog eens zes centimeter bij. Hij was zo mager als een lat en dat werd nog eens extra geaccentueerd

door zijn smalle schouders en het feit dat hij nauwelijks heupen of billen had. Maar ondanks dat hij jarenlang in het zadel had gezeten, had hij geen o-benen. Ze waren zelfs zo recht dat zijn, door de zon en het vele wassen lichtblauw gebleekte overall zonder een enkele kreukel naar beneden hing, alsof er niets in zat.

Tod begreep wel waarom Faye hem knap vond. Hij had het tweedimensionale gezicht zoals dat door een talentvol kind met passer en liniaal getekend had kunnen zijn. Hij had een perfect ronde kin en zijn ogen, die ver uit elkaar stonden, waren ook rond. De hoeken van zijn smalle mond liepen omhoog naar zijn lange, rechte neus. Zijn gezicht had van haarlijn tot hals dezelfde rode teint, alsof het door een expert was ingekleurd en daarmee was de gelijkenis met een technische tekening compleet.

Tod had tegen Faye gezegd dat Earle een saai flapdrol was. Dat gaf ze lachend toe, maar vervolgens noemde ze hem 'woest aantrekkelijk', een uitdrukking die ze uit de roddelrubriek van een of ander blad had opgepikt.

Toen hij haar op een avond op de trap tegenkwam, vroeg Tod haar mee uit eten.

"Ik kan niet, ik heb al een afspraak. Maar je mag wel mee."

"Met Earle?"

"Ja, met Earle," herhaalde ze, op dezelfde geërgerde toon als waarop hij het had gezegd.

"Nee, dank je."

Ze deed misschien wel met opzet alsof ze hem verkeerd begrepen had en zei:

"Hij trakteert deze keer."

Earle was altijd blut en steeds als Tod met ze meeging, kon hij voor de rekening opdraaien.

"Daar gaat het niet om en dat weet je verdomde goed."

"O, gaat het daar niet om?" vroeg ze ondeugend en voegde er heel zelfverzekerd aan toe: "Kom rond vijf uur naar Hodge."

Hodge was de naam van de zadelmakerij. Toen Tod arriveerde, trof hij Earle aan op de plek waar hij altijd stond te staren naar het reclamebord aan de overkant van de straat. Hij

had zijn reusachtige cowboyhoed op en droeg zijn laarzen met hoge hakken. Een keurig opgevouwen donkergrijs jasje hing over zijn linkerarm. Zijn overhemd was van donkerblauw katoen met witte stippen die een diameter hadden van bijna twee centimeter. Hij had zijn mouwen niet opgerold maar tot boven zijn ellebogen opgetrokken, waar ze met fraaie roze mouwophouders op hun plek werden gehouden. Zijn handen waren al net zo schoon en rozerood als zijn gezicht.

Hij beantwoordde Tods groet met een 'Lo daar'.

Tod vond Earle's western-accent wel grappig. Toen hij het voor de eerste keer hoorde, had hij 'Lo daar, vreemdeling' teruggezegd en tot zijn verbazing had Earle helemaal niet gemerkt dat hij de draak met hem stak. Zelfs als Tod het over 'roodhuiden' of 'keiharde pief' of 'dat veestelende gajus' had, nam Earle hem serieus.

"Alles kits, maatje?" vroeg Tod.

Naast Earle zat een andere cowboy op zijn hurken driftig op een twijgje te kauwen. Hij droeg een grote hoed en rijlaarzen. Vlak achter hem stond een versleten kartonnen koffer die met een dik touw, waar professioneel ogende knopen in zaten, bijeen werd gehouden.

Tod was er nog maar net of er kwam een derde man aanlopen. Hij keek aandachtig naar de koopwaar in de etalage, draaide zich toen om en ging net als de andere twee naar de overkant staren.

Hij was van middelbare leeftijd en zag eruit als de hulptrainer van renpaarden. Op zijn gezicht zat een netwerk van rimpels, alsof hij de vorige nacht met zijn gezicht op een rol kippengaas had gelegen. Hij zag er erg sjofel uit en hij had zijn grote hoed waarschijnlijk verkocht, maar zijn rijlaarzen had hij nog.

"Lo, jongens," zei hij.

"Lo Hink," zei de man met de kartonnen koffer.

Tod wist niet of zijn groet ook voor hem bedoeld was, maar hij nam aan van wel en antwoordde.

"Hoi."

Hink duwde met zijn tenen tegen de koffer.

“Ga je ergens heen, Calvin?” vroeg hij.

“Azusa, er is een rodeo.”

“Wie runt de boel daar?”

“Een of andere kerel die zich ‘Badlands Jack’ noemt.”

“Die ouwe zwendelaar! Ga jij d’r heen, Earle?”

“Nee.”

“Ik moet mijn brood verdienen,” zei Calvin.

Hink overpeinsde eerst alle informatie die hij had gekregen voor hij zijn mond open deed.

“Mono gaat een nieuwe Buck Stevens creëren,” zei hij. “Will Ferris vertelde me dat ze met meer dan veertig ruiters werken.”

Calvin draaide zich om en keek omhoog naar Earle.

“Nog steeds je bonte bloesje aan?” vroeg hij pesterig.

“Hoezo?”

“Uitstekend voor een baan als struikrover.”

Tod begreep dat dit een of ander grapje moest zijn, want Calvin en Hink grinnikten en sloegen luidruchtig op hun dijen terwijl Earle zijn wenkbrauwen fronste.

Er viel een lange stilte totdat Calvin weer iets zei.

“Heeft die ouwe van je niet nog wat koeien?” vroeg hij aan Earle.

Maar Earle had er niet zo’n zin in en hij weigerde antwoord te geven.

Calvin knipoogde zo traag en nadrukkelijk naar Tod dat zijn halve gezicht ervan vertrok.

“Da’s waar, Earle,” zei Hink. “Die ouwe van je heeft toch nog aardig wat vee? Waarom ga je niet naar huis?”

Ze kregen Earle niet nijdig en daarom beantwoordde Calvin de vraag maar.

“Nee, hoor. Ze hebben hem op een wagen met schapen gesnapt met rubberlaarzen aan.”

Ook dit was een grapje. Calvin en Hink sloegen zich op hun dijen van het lachen, maar Tod zag dat ze ergens op wachtten. Plotseling, zonder zich schrap te zetten, haalde Earle uit en gaf Calvin een keiharde schop onder zijn kont. Dit was pas de clou van de grap. Ze hadden enorm veel lol om Earle’s woede. Ook Tod moest erom lachen. De manier waarop Earle’s apathie zon-

der merkbare overgang in actie veranderde, was grappig, maar nog grappiger was de ernst waarmee hij die schop gaf.

Even later kwam Faye aanrijden in haar gedeukte Fordje. Ze stopte een meter of vijf verderop langs het trottoir en Calvin en Hink zwaaiden naar haar, maar Earle verroerde geen vin. Dat paste beter bij zijn waardigheid. Pas toen ze toeterde, kwam hij in beweging. Tod liep op een paar passen afstand achter hem aan.

“Hi, cowboy,” zei Faye vrolijk.

“Lo schatje,” zei hij lijk en nam zijn hoed keurig af, waarna hij hem nog keuriger weer opzette.

Faye glimlachte naar Tod en ze gebaarde beiden in te stappen. Tod ging achterin zitten. Earle vouwde het jasje uit dat hij over zijn arm droeg, sloeg er een paar keer op om de kreukels eruit te halen, deed het aan, trok zijn kraag recht en streek zijn revers glad. Daarna klom hij in de auto naast Faye.

Faye trok hortend en stotend op. Bij La Brea Avenue sloeg ze rechtsaf Hollywood Boulevard op en hield links aan.

Tod zag dat ze Earle vanuit haar ooghoeken bekeek en dat hij iets wilde zeggen.

“Toe maar,” zei ze, om hem aan te sporen. “Wat is er?”

“Moet je horen, schatje, ik heb geen cent bij me voor het eten.”

Dat beviel haar helemaal niet.

“En ik heb Tod nog wel beloofd dat we hem zouden trakteren. Hij heeft al zo vaak voor ons betaald.”

“Maakt niet uit,” kwam Tod tussenbeide. “De volgende keer dan maar. Ik heb genoeg geld.”

“Verdomme, nee,” zei ze zonder achterom te kijken. “Ik heb er genoeg van.”

Ze stuurde de auto vlak langs de trottoirband en trapte woest op de rem. “Altijd weer hetzelfde liedje,” zei ze tegen Earle.

Die zette zijn hoed recht, voelde of zijn kraag en revers nog goed zaten en zei:

“We hebben in het kamp nog wel wat te bikken.”

“Ja, bonen zeker.”

“Nee hoor.”

Ze porde hem in de zij.

“Nou, wat is er dan?”

“Mig en ik hebben een paar vallen gezet.”

Faye lachte.

“Rattenvallen, zeker. We krijgen ratten te eten, hè?”

Earle zei niets.

“Nou moet jij ’s goed naar me luisteren, grote, sterke, zwijgzame dombo,” zei ze. “Je geeft normaal antwoord of je gaat verdomme mijn auto uit.”

“Het zijn kwartelvallan,” zei hij, op dezelfde houterige en afstandelijke manier als daarvoor.

Ze deed of ze zijn uitleg niet hoorde.

“Met jou praten is net kiezen trekken. Ik word er doodmoe van.”

Tod wist dat hij zich over dit gekibbel geen illusies hoefde te maken. Hij had dit al zo vaak meegemaakt.

“Ik bedoel er toch niets mee,” zei Earle. “Het was een grapje. Ik ga je toch geen ratten te eten geven?”

Ze haalde de auto van de handrem en startte weer. Bij Zacharias Street sloeg ze de weg naar de heuvels in. Nadat ze bijna een halve kilometer heuvelopwaarts hadden gereden, kwamen ze bij een sintelpad dat ze tot het eind toe bleven volgen. Ze stapten uit en Earle hielp Faye daarbij.

“Geef me eens ’n zoen,” zei ze en ze glimlachte vergoelijkend.

Hij deed zijn hoed plechtig af, legde hem op de motorkap en sloeg toen zijn lange armen om haar heen. Tod keek vanaf een afstandje toe maar ze sloegen geen acht op hem. Hij zag hoe Earle zijn ogen sloot en zijn lippen tuitte als een klein jongetje. Maar hoe hij haar kuste had niets kinderlijks meer. Toen ze tevreden was, duwde ze hem weg.

“Jij ook?” riep ze vrolijk naar Tod, die zich had omgedraaid.

“O, een ander keertje misschien,” zei hij, net zo terloops als zij.

Ze lachte, haalde haar make-updoosje te voorschijn en begon haar lippen te stiften. Toen ze klaar was, liepen ze een smal pad af dat in het verlengde van het sintelpad lag. Earle ging voorop, Faye volgde en daarna kwam Tod.

Het was volop lente. Het pad liep beneden door een smalle kloof en waar het onkruid zich maar even aan de steile wanden had kunnen hechten, bloeide het in paarse, blauwe en gele tinten. Naast het pad groeiden oranje klaprozen. De bloembladen waren gekreukt als crêpepapier en op de blaadjes lag een talkachtige laag stof.

Ze klommen tot ze bij een andere kloof kwamen. Deze was totaal onbegroeid, maar de kale grond en de gekartelde rotsen waren zo mogelijk nog mooier van kleur dan de bloemen van daarnet. Het zilverkleurige pad was dooraderd met grijsroze strepen en de wanden van de kloof waren turquoise, chocoladebruin, mauve en lavendelkleurig. De hemel zelf was sprankelend roze.

Ze stonden even stil om naar een kolibrie te kijken die achter een gaai aanzat. De gaai kwam krijsend aangevlogen met zijn kleine vijand als een robijnkleurig projectiel vlak achter hem aan. Door de bontgekleurde vogels spatte de kleurenpracht van de hemel als metalen confetti in duizend schitterende deeltjes uiteen.

Toen ze de top hadden bereikt, zagen ze beneden zich een kleine groene vallei vol bomen liggen. Er groeiden vooral eucalyptussen met hier en daar een populier en één enorme steeneik. Al glijdend en struikelend, daalden ze in een lawine van stenen af naar het dal.

Aan de rand van het bos zag Tod een man naar hen staan kijken. Faye zag hem ook en zwaaide.

“Ha Mig,” riep ze.

“Chinita!” riep hij terug.

De laatste meters rende ze de heuvel af en de man ving haar in zijn armen op.

Zijn huid had de kleur van karamel en hij had grote bruine ogen en volle, donkere lippen. Hij had een weelderige bos krulhaar en hij droeg zo'n langharige sweater, die in en rond Los Angeles ook wel 'gorilla' werd genoemd, met niets eronder. Zijn vieze, dikke katoenen broek werd op zijn plaats gehouden met een grote rode zakdoek en zijn voeten staken in een paar versleten tennisschoenen.

Ze liepen verder naar het kamp dat zich midden in het bos op een open plek bevond. Het bestond uit weinig meer dan een bouwvallige hut die bedekt was met van de straat gejatte verkeersborden en een primitieve oven zonder bodem of poten die op een paar rotsblokken was neergezet. Bij de hut stond een rij kippenrennen.

Earle maakte een vuurtje in de oven terwijl Faye op een kist zat en toekeek. Tod ging een kijkje nemen bij de kippen. Er was een oude hen en zes vechthanen. Veel aandacht was besteed aan de constructie van de rennen. Ze waren gemaakt van bij elkaar passende geribbelde planken die stevig aan elkaar waren bevestigd. De bodem was kortgeleden nog met vers turfmoel bestrooid.

De Mexicaan kwam erbij staan en begon over de hanen te vertellen. Hij was erg trots op ze.

“Dat is Hermano, vijfvoudig winnaar. Hij is een van de Street Butcher Boys. Pepe en El Negro zijn nog jong. Volgende week vechten ze in San Pedro. Dit is Villa, hij is blind aan één oog, maar toch nog behoorlijk goed. En dat is Zapata, tweevoudig winnaar en een en al veren. En dat is Jujutala, mijn kampioen.”

Hij opende de ren en haalde de vogel er voor Tod uit.

“Dit ventje is een echte killer. En geweldig snel!”

De haan had een groene, brons- en koperkleurige vederdos, oranje poten en een citroengele snavel.

“Een prachtig beest,” zei Tod.

“Jij zegt 't.”

Mig wierp de vogel weer in zijn ren en ze liepen terug naar de anderen die rond het vuur zaten.

“Wanneer gaan we eten?” vroeg Faye.

Mig spoopte in het vuur om te zien of het al heet genoeg was. Daarna pakte hij een ijzeren braadpan en begon die met zand te schuren. Earle gaf Faye een mes en wat aardappels om te schillen en raapte vervolgens een juten zak op.

“Ik ga de vogels halen,” zei hij.

Tod ging met hem mee. Ze volgden een smal pad, dat door schapen leek uitgesleten, tot ze bij een open plek kwamen waar hoge pollen gras dicht op elkaar stonden. Earle bleef achter een

gomboompje staan en hield zijn hand op om Tod te waarschuwen.

Dichtbij zong een spotvogel. Het gezang leek op het geluid van steentjes die een voor een vanaf grote hoogte in een plas worden geworpen. Toen begon er een kwartel te roepen, met telkens twee verschillende zachte keelklanken. Een andere kwartel beantwoordde de roep en zo bleven de twee met elkaar in gesprek. Hun geroep had niets van het vrolijke geluid van de oosterse boomkwartel. Het klonk weemoedig en vermoed, maar toch buitengewoon lieflijk. Er voegde zich een derde kwartel bij het duet. Dit geluid kwam ongeveer vanuit het midden van de open plek. Het was een van de gevangen vogels en zijn roep klonk niet angstig maar onpersoonlijk, treurig en zonder hoop.

Nadat Earle zich ervan verzekerd had dat niemand hem bij zijn stroperij gadesloeg, liep hij naar de val, een ijzeren mand ter grootte van een wastobbe met bovenin een deurtje. Hij bukte zich en begon aan het deurtje te morrelen. In de mand fladderden vijf vogels wild in het rond en ze wierpen zich voortdurend tegen het ijzerdraad. Een ervan, een haan, droeg een sierlijke pluim op zijn kop die naar voren krulde tot bijna aan zijn snavel.

Earle greep de vogels een voor een beet en trok hun kop eraf voordat hij ze in de zak deed. Daarna liep hij terug in de richting van de hut. Hij hield de zak onder het lopen onder zijn linkerarm, haalde de vogels er met zijn rechterhand uit en plukte ze een voor een kaal. Hun veren vielen met de punt naar beneden op de grond, topzwaar van de kleine druppel bloed die trilde aan het uiteinde van de slagpen.

De zon ging onder voordat ze weer in het kamp aankwamen. Het begon kil te worden en Tod was blij dat er een vuur brandde. Faye deelde de kist waarop ze zat met hem en beiden bogen zich naar de warmte.

Mig kwam met een kruik tequila uit de hut. Voor Faye vulde hij een glazen potje waar pindakaas in had gezeten en gaf de kruik vervolgens aan Tod. De drank rook naar verrot fruit,